

TORONYIRÁNY

XIII. 15.

2019. április 14.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Virágvasárnap

az Úr szenvedésének vasárnapja

Nagyhét

Az ősegház még nem ábrázolta a felfeszített Krisztust. A szokás a középkorban terjedt el, s a művészet is attól kezdve tekintette tárgyának. Amíg ez a kivégzési mód érvényben volt, tehát Nagy Konstantin koráig, addig mindenki tudta, hogy a kereszten függő elítélt nem esztétikus látvány. A fájdalmas vonaglás, a jajgatás vagy sóhajtozás, a vérzés, a legyek ezrei csak szánalmat kelthettek minden jóakarató emberben. Jézus szenvedése is ilyen volt. Esetenként az ítélet végrehajtói irgalmasak akartak lenni, s mirhával kevert bort adtak az elítéltnak. Úgy gondolták, hogy ez a keverék kábulatot okoz, s így a szenvedést enyhíti. Jézus nem fogadta el, ő egészen vállalta a szenvedést. A pogányoknál rendszerint meztelenül szegezték keresztre az embereket, a zsidók törvénye azonban tiltotta a teljes lemeztelenítést, s feltételezhetjük, hogy Palesztinában a rómaiak is alkalmazkodtak ehhez a követelményhez. Jézussal együtt végeztek ki két gonosztevőt, s az ő keresztiüket Jézusétól balra és jobbra állították fel. Az apostolok meglátták benne Izajás (53,12) jövendölésének teljesedését, hogy „a gonosztevők közé fogják sorolni”.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

Evangélium a barkaszentelés előtt:

Lk 19,28-40

Jézus a lelkes tanítványok kíséretében és tömegek éljenzése közepette egy számarcsikó hátán bevonul Jeruzsálembe.

1. Iz 50,4-7

Az Úr szenvedő szolgája - a Megváltó előképe -, az Istenbe vetett végtelen bizalom és ráhagyatkozás lelkületével vállal minden szenvedést és üldöztetést és eltökélten teljesíti küldetését.

2. Fil 2,6-11

Krisztus Jézus Istenként önként magára vette emberi természetünket és mindenben, még a halálban is szolidaritást vállalt velünk, ezért a feltámadásban megdicsőülve az élet teljességének lett a forrása és útja mindannyiunk számára.

3. Lk 22,14-23,56

Lukács írja le az utolsó vacsora jelenetét, illetve Jézus elfogásának, perének, megkínzásának, kivégzésének és temetésének eseményeit.

A messiási bevonulás

A lovon büszkélkedő római legionárius a számaron bevonuló prófétában nem láthatott politikai tényezőt. Az ilyen bevonulás egyáltalán nem hasonlított katonai diadalmenethez, hanem inkább vallási körmenethez. Már Betániában előléptek lelkesedő emberek, akik ruhájukat a számar hátrára terítették, és úgy ültették fel Jézust. A húsvét előtti napokban szokás volt, hogy a jeruzsálemiek vagy a már ott levő zarándokok kimentek az új csoportok elé, köszöntötték őket, és velük együtt vonultak vissza énekelve és imádkozva. Most is ez történik, s a hangulat lelkesedéssé változik. Lukács azt említi, hogy a nagy tömeg áldani kezdte Istent a sok csodáért, amelynek tanúja volt. Ruhájukat teregették a földre, ahol Jézus elhaladt, s az útszélén leszaggatott lombos ágakkal integettek. Éneküket Lukács így foglalja össze: „Áldott az Úr nevében érkező király. Békesség a mennyben és dicsőség a magasságban.” Márk beleveszi a zarándokok ünnepi köszöntését, a hozsannát, ami szó szerint azt jelentette, hogy „segíts meg bennünket”, de később Istent dicsőítő felkiáltásként használták. A 118-ik zsoltár is ilyen értelemben veszi. Márk a messiási vonatkozást ebben látja: „Áldott atyánknak, Dávidnak közelgő országa.” Lukácsnál a „béke és a dicsőség” emlékeztet az angyalok karácsonyi énekére. Ő már arra gondol, hogy a tanítvány a hit által kapja a békét és a hitéből kiindulva dicsőíti Istent.

Elképzelhetjük, hogy a nép mindenfélét kiáltozott, ami lelkesedésében eszébe jutott. Az evangélistáknak az a fontos, hogy itt az ószövetségi jövendölés teljesedett. A szövegek Zak 9,9-re és Iz 62,11-re emlékeztetnek, ahol a próféták Siont bátorítják, hogy jön a szabadító, mint király. De Zakariásnál az

alázatosság is hozzátartozik megjelenéséhez: számaron érkezik, mint igazi zarándok, aki kész engesztelést nyújtani népe bűneiért. Mindenesetre a lelkesedés a nép ragaszkodásának és tiszteletének kitörése volt. A csodák alapján joggal várták, hogy most valamilyen nagy isteni megnyilatkozásnak lesznek tanúi, s ezt a megnyilatkozást siettetni is akarták. János (12,16) megjegyzi, hogy a jelenet értelmével az apostolok sem voltak tisztában. Csak Jézus feltámadása után értették meg, hogy miért hivatkozott Zakariás a Messiás szelídségére és szerénységére. Akkor már tudták, hogy Isten országa nem külső jelekkel érkezett el, hanem Jézus engedelmisségével és engesztelésével.

A nyilvános működés idején a farizeusok voltak Jézus igazi ellenségei. Ők magyarázták a törvényt, ők őrizték a hagyományt. Jézust nem fogadták el, mert nem az ő felfogásuk szerint viselkedett. Jézus mégis népszerű volt, azért féltették tőle tekintélyüket és befolyásukat. Most is csalódottan állapítják meg, hogy semmire sem mennek, mindenki Jézust követi (Jn 12,19). Lukács szerint figyelmeztetik Jézust, hogy intse le követőit, vagyis tiltsa meg nekik, hogy Dávid fiának, azaz messiásnak nevezzék. Erre megkapják a titokzatos választ: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni”. A különös szembeállítás Jézus talán csak arra utal, hogy bizonyítékai meggyőzőek voltak, s ha az emberek még most sem hinnének, akkor a kövek kiáltoznának, hogy tanúságot tegyenek mellette. De szavait lehet úgy is értelmezni, hogy amikor a zsidók elhallgatnak, azaz visszavonják a hitbeli tanúskodást, akkor azok a kövek fognak beszélni, amelyek majd Jeruzsálem pusztulását jelzik. Egyébként Lukácsnál a farizeusok itt jelentkeznek utoljára kifogásaikkal. Jézus perében már inkább a főpapság, a szadduceusok játsszák a főszerepet. Lehet, hogy bármennyire szemben is álltak Jézussal, a végén nemzeti érzésük mégsem engedte, hogy kiszolgáltassák a pogányoknak.

A nép köréből tehát elindult a tanúságtétel. Ha az egyszerű emberek evilági várakozással tekintettek is az eljövendő Messiásra, Jézussal szemben nem voltak különösebb előítéleteik. Meg voltak győződve, hogyha tud betegeket gyógyítani és más csodákat tenni, akkor meg is szabadíthatja őket. De a vallási életben a végső döntéseket a főtanács hozta. Annak a feladata lett volna, hogy Jézus bizonyítékait józanul mérlegelje, s azok alapján elfogadja őt isteni küldöttnek. De a főtanács akkor már elhatározta elvesztését. Ebben a helyzetben a jeruzsálemi bevonulást üdvtörténetileg lehet úgy tekinteni, mint kegyelmi adományt, mint nagy felhívást, hogy az eddigi bizonyítékok alapján döntsenek Jézus mellett. De a vezetők izgatására a nép a kegyelmet visszautasította. Jézus látta mindezt, s ahogy közeledett a városhoz, lelki szeme előtt már felvillant a jövendő büntetés. Azért jelenti ki szomorúan: „Bárcsak felismerted volna, legalább ezen a napon, ami békességedre lenne.” Ez a nap békességet hozott volna. De így majd más napok jönnek: Ellenségeid körülvesznek, ostromolnak és lerombolnak. Gyermekedet elpusztítják, s nem hagynak benned követ kövön, mert nem ismerted fel látogatásod idejét. A szavakat tekinthetjük úgy, mint a félreismert és félremagyarázott szeretet kifejezését. Jézus nem saját szenvedésére, keresztútjára és felfesztésére gondol, nem is arról beszél, hanem arról a városról és népről, amely küldetésének és szeretetének a címzettje. A régi templom és az oltár helyén ma az Omár-mecset áll. A jeruzsálemi templom lerombolása óta megszűnt az ószövetségi áldozat. Mi tudjuk, hogy a keresztáldozat után az emberiségnek már nincs szüksége más áldozatra. De az egyház igehirdetése és a kegyelem kiáradása továbbra is minden embert válaszút elé állít, hogy ismerje fel látogatása idejét.

Gál Ferenc

Boldog szülők (17.)

Így nem veszít senki sem

A párbeszéd művészete

A párbeszédéről gyakran szó esik a családban. Mégis egy nagyon összetett kérdésnek látszik. A téma részletei a valóságban nagyon egyszerűnek tűnnek. A szülők számára a nevelés részleteiben ott lebeg a kétely: szigorúság vagy elnézés, szilárdság vagy engedékenység, rátarti vagy nagyvonalú. A fiatalokkal a kapcsolatot a tekintély megőrzése érdekében harcnak vélik. Ütközet két nézet között. Várakozás, hogy ki fog győzni. Egyszóval hadiállapot. „Nem érdekel, mit gondol. Az én lányom nem fog soha térden felüli szoknyát viselni. Ez egy olyan ügy, amelyben nem engedek egy lépést sem” – vélekedik egy harcrakész édesapa.

Maguk részéről a fiatalok is harcnak vélik a szülőkkel való ilyen kapcsolatot, ahol a felek csak győztesek és vesztesek lehetnek. Az ilyen kapcsolatnak számos hátrányos vonatkozása van. Amikor a szülők tekintélyük bevetésével ráerőltetik akarataikat a gyermekekre, a fiatalok nehezen viselik el, lázadznak, neheztelnek, bezárkóznak és kerülnek az otthont. Abban az esetben, ha a fiatalok „győznek”, a helyzet szintén válságossá alakul: eldurvulnak, erőszakosakká válnak, nem lehet parancsolni nekik, idegesek lesznek, neveletlen és önző lesz a magatartásuk is. Belőlük válnak az elkényeztetett és a világ számára ellenszenves fiatalok. Ráadásul a „vesztes” szülők is ingerlékenyek lesznek, akiket a lelkiismeret furdal.

Vesztes nélküli módszer

Van egy harmadik módszer is. Azt követve senki nem lesz vesztes. Az amerikai lélekbuvár, Thomas Gordon vesztes nélküli módszernek nevezi.

Egy olyan tapasztalatról van szó, amelynek résztvevői mindig győznek, szülők és fiatalok egyaránt. Azért van így, mert közösen keresik a megoldást. Így lehetne talán valózni az esetet: az egyik szülő és a család fia valamin összekaptak. Lehet egy mindennapi ügy, pl. rendetlen volt a fiú szobája. Az érdekelt szülő ráveszi fiát, hogy közösen oldják meg a problémát. („Nem utálok semmit sem annyira, mint a szobám takarítását.” „És én nem vagyok a szobalányod.” „Ha vállalom a mosogatást hetente háromszor, akkor rendet csinálsz a szobámban?” „Megpróbálok.”) A két fél megvizsgálja a lehetőségeket és latolgatják a kiutat. Kikerülik, hogy fenyegetőzzenek és veszekedjenek.

A fiú érzi, hogy a megoldást el kell fogadnia és hajlik, mert nem kényszerítik rá. Elgondolkodik és így szabadabban határoz. Nem is szólva arról: tetszik neki, hogy egyenrangú partnernek tekintik. A szülők ne hangoskodjanak és még kevésbé büntessenek. A családban így nagyobb lesz a szeretet és megszűnik a harci állapot.

Hat fokozat

A módszernek hat fontos fokozata van:

Az összetűzést nevének kell nevezni. Ez elég körülményes és tapintatot igényel. Szükséges hozzá a szülők és a gyermekek jóindulata. Ki kell várni azt a nyugodt pillanatot, amikor mindkét fél hajlandóságot tanúsít. Kerülni kell az általános példálózgatást és megjegyzést, amelyek esetleg már magukban sértők lehetnek. A beszéd legyen mindkét részről világos.

Számon kell tartani az összes megoldási lehetőséget. Téves lenne azzal kezdeni, hogy „lám ki a hibás”? Csak egy engedélyezett kérdés lehetséges: „hogyan tudunk megegyezni?” Tanácsos, ha a megállapodást kísérő szöveg nélkül papírra vetik.

A lehetőségeket ki kell értékelni. „Van-e jobb megoldás?” Ebben a helyzetben nagyon fontos, hogy a fiatalok és a szülők őszintén megnyiljanak egymás előtt. „Nem. Nekem ez nem tetszene.”

Az alkalmasabb megoldást választani. „Úgy látszik, hogy meg tudunk egyezni, lássunk neki, hogy megoldható-e a nehézség.” Győződjenek meg róla, hogy a megoldási lehetőséget vajon helyesen értelmezik-e.

A részleteket meg kell határozni. „Kinek mi a feladata és mikor kezdjük? Milyen időközönként?” Amikor az összetűzést a lefekvés ideje okozza, ki ellenőrzi az időt?

A megállapodást meg lehet változtatni. Előfordulhat, hogy a fiatalok hamarjában elhatároznak valamit és képtelenek teljesíteni. Sokszor a körülmények is megkívánják, hogy kiigazítás vagy változás történjen a határozatok megfogalmazásában.

A megbocsátás művészete

Don Bosco-t aggasztotta fiatal titkáranak, Giachino Berto-nak vele szemben tanúsított félnék magatartása. Lelkesen dolgozott, de egy adott pillanatban mintha csődöt mondott volna. Egyszer így szólt hozzá: „Ide figyelj! Úgy veszem észre, nagyon félsz Don Bosco-tól. Azt véled, hogy szigorú és igényes vagyok. Éppen ezért félsz is tőlem. Beszédedben van valami visszafogottság, és mintha az lenne a véleményed, hogy nem tudod a munkádat ellátni. Kérlek, ne aggódj! Vedd tudomásul, hogy Don Bosco szeret téged: éppen ezért a kis hiányosságokra nem tekintek, a nagyokat pedig megbocsátom.”

Don Bosco nevelési módszerében a megbocsátásnak nagy a jelentősége. A családi nevelésben mintha ez az erény zátonyra futott volna. Jelen társadalmunk a megbocsátást gyengeségnek tartja, éppen ezért nehezen „kegyelmez”.

A családban a megbocsátás az a jelentős erő, amely megakadályozza a kapcsolatok feszültségét és megszakadását. A legőszintébb megbocsátásnak a családban kell történni.

Erre vonatkozóan néhány tanács.

A megbocsátást a tapasztalatból lehet megtanulni. Erre elsősorban a szülők vezethetnek rá. Ezen a téren mindannyian kezdők vagyunk. A megbocsátást meg kell tanulni. Ha a fiatalok tapasztalták volna, hogy gyermekkorukban szüleik bocsánatot kérnek tőlük elkövetett hibáik miatt, könnyebben menne nekik a megbocsátás. Ez lenne a helyzet, ha a szülők egymásnak is nagylelkűen megbocsátának. A jóleső érzés, hogy bocsánatot nyerünk, nemcsak megnyugvást jelenthetne, hanem azt is, hogy megtapasztaljuk annak átformáló erejét.

A megbocsátás fontos esetekre vonatkozzon. Gyakran abba a hibába eshetünk, hogy a jelentéktelen dolgok elnézését is fontosnak tartjuk. A megbocsátás akkor jelentős, ha valóban súlyos esetben kell alkalmaznunk. Tanácsos, ha a jelentéktelen hibák fölött átsiklunk, de a jelentőseknél nagyvonalúan bocsátunk meg.

Az igazi megbocsátás szem előtt tartja az igazságot. A helyes megbocsátás nem takargatja az elkövetett rosszat, tudatában van annak, hogy egy rendkívül fontos szabály vagy törvény megszegéséről van szó. Ennek ellenére annak, aki hibázott, éreznie kell, hogy mégis szeretik és tisztelik. A megbocsátás soha nem igazolhatja a rosszat: a helytelen dolog mindig helytelen marad.

Nem gyengeség. A megbocsátás feltétele, hogy az elkövetett rosszat jóvá kell tenni és a jövőben nem szabad azt elkövetni. Egy jóvátétel nem lehet sohasem egy burkolt bosszú, hanem inkább a jóban való erős elhatározás.

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Életcél

A minap társaságban valaki azt vetette föl, hogy mi értelme az életnek. Több válasz hangzott el, ki így, ki úgy próbálta a választ megadni, éppen adott élethelyzetét is prezentálva. Aztán elhangzott ez is: Talán nem kell így fogalmazni, mi az értelme, amiért élünk. A „felkapott” fejek ezt jelentették: neked is kell, hogy legyen, legyen életcélod! Az már régen adott –, tehát van: Isten. Persze, te hívó vagy – folyt aztán a szó...

Folyamatosan olvasom Prohászka püspök munkáit, s most, hogy halála évére, napjára emlékeztek a Központi Papnevelőben, ahol meghalt, koszorúk közt a szobránál a legutóbbi olvasottak jutottak eszembe. Otthon megnéztem a pontos szöveget, s a társaságban hallottak nyomán újragondoltam azt a megjegyzést, hogy az életcélhoz értelmes világ kellene, biztos hit, márpedig a mi világunk ebben nem kedvez jóformán senkinek. Ha hallja a tudós püspök, bizonyára az általam olvasott mondatait idézte volna:

„Mily bensőséges, mily eleven, mily átható a viszony a végtelen és a világ között, ... valóban, amit az Úr teremt, azt a közmondás szerint jó kedvében teremtette, s teremt, a végtelenség élvezetében, ezért mindenben, az egész teremtésen a végtelen erőnek s a gyöngéd örömeinek olajcseppei rengenek. Aki ez illatot nem érzi s a világot sötétségnek tekinti, annak teológiája beteges és erőtlenséges, s bizonyára nem egyezik a Bölcsesség könyvének eme szavaival: >>Szeretsz mindent, ami van... Milyen jó és gyönyörűséges, Uram, a Te lelked mindenben. Ezt a jó és gyönyörűséges lelket kell a természetben élveznünk>>”

Világos szavak, mondatok, de csak az optimistáknak – ez bizonyára hozzá tapad, és választóvíz lesz vélemény és vélemény közt. Kiderül, az egyetlen megnyugtató felelet az egyetlen, amit a hívó jelenlévő mondott. Csakhát megoszlott a társaság, jónéhányan a fejüket rázták...

A minap a jezsuita blogon jelent meg P. Szabó Ferenc költő, teológus tömör-szép irata a hit és a hitetlenség kísértéséről. „Ma már túl vagyunk a pöffeszkedő szcientizmuson és a harcos (marxista / kommunista) istentagadáson, istenellenességen” – írja. A továbbiakban Joseph Ratzinger, (a későbbi XVI. Benedek pápa) 1968-ban, röviddel a II. Vatikáni zsinat befejezése után jelentette meg A keresztény hit című könyvét. (Magyarul is olvasható.) P. Szabó azt a részt emeli ki a könyvből, hogy a „hívó hite és a hitetlen hitetlensége manapság fenyegetett, mindketten bizonytalanok, kételkedők. Vagyis a hívőt és a hitetlent is a kísértés fenyegeti: a hit és a hitetlenség is bizonytalanokká válik, melyik tehát az igaz, a biztos? Ratzinger írja: „Aki menekül a hit bizonytalanságától, annak a hitetlenség bizonytalanságát kell megtapasztalnia”, és fordítva.

A válaszmegadás Pascalé, a matematikusé, filozófusé, amelyből kiderül, hogy az eleven hit természetfeletti ajándék, a hit aktusára az ember önmagától képtelen. A hit a Szeretet lelkének ajándéka, amiért tenni és cselekedni kell, vagyis alázatba „temetkezni”, és figyelni azokra, akik súlyos hitetlenségükből is ki tudtak emelkedni. Hogy kétségek utána is vannak? Ilyen a természetünk, de ezt is bekalkulálva a hit melletti döntésünket nem szabad feladni! Így maradhat meg az egyetlen válasz az életcél kérdésére.

hírek információk

A húsvéti szent három nap szertartásrendje a Székesegyházban:

április 18. Nagycsütörtök

10.00 Olajszentelési püspöki szentmise az egyházmegye papságának részvételével (a krizma, a keresztelendők és a betegek olajának megáldása, illetve a papi ígéret megújítása)

18.00 Az utolsó vacsora emlékmiséje

21.00 óráig virrasztás a Dömötör-kápolnában

április 19. Nagypéntek

Egész nap gyónási lehetőség a Dómban

16.00 Keresztút a szeminárium növendékeinek közreműködésével

17.00 Nagypénteki szertartás, passió

19.30 óráig virrasztás a „Szent sír”-nál

április 20. Nagyszombat

19.00 Húsvéti vigíliai szertartás (Húsvéti Gyertya meggyújtása, igeliturgia, a keresztségi fogadalmak megújítása, az eukarisztia liturgiája), körmenet a Dóm téren

április 21. Húsvétvasárnap

Szentmisék: 8.30, 10.00 (ünnepi püspöki szentmise), 11.30 és 18.00 órákor

április 22. Húsvéthétfő

Szentmisék: 10.00 és 18.00 órákor

Virágvasárnap, azaz ma este fél 7-től a Szent József jezsuita templomban (Dáni János u. 3.) Giovanni Battista Pergolesi *Stabat Mater* című műve hangzik el. Fellép: Haramza Klára (alt), Szántó Zsuzsa (szoprán), Tóth Viktória (1. hegedű), Dudás Ervin (2. hegedű) Lucza Pálma (brácsa), Túri Péter (continuo), Hauck Dávid (cselló).

A hódmezővásárhelyi Emlékpont és a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének (KÉSZ) hódmezővásárhelyi szervezete beszélgetést szervez a holokauszt magyarországi áldozatainak emléknapiján, április 16-án, kedden délután fél 2-től a Magyar Tragédia 1944 Kiállítóhelyen (Hódmezővásárhely, Szeremlei u. 3.). A vendég Dr. Róna Tamás főrabbi, az Országos Rabbiképző - Zsidó Egyetem (ORZSE) Szentírás és Talmudtudomány Tanszékének megbízott vezetője, a nemrég megjelent *A magyarországi zsidóság története* című könyv szerkesztője. Az előadóval Árva László, a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége hódmezővásárhelyi elnöke beszélget.

Az alsóvárosi ferences templomban április 19-én, nagypénteken délután 3 órákor Jézus utolsó hét szaváról hangzik el *elmélkedés Zatykó Lászlótól és elhangzik Haydn: A Megváltó utolsó hét szava a kereszten* című műve a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem doktori iskolájának hallgatói és a Kruppa vonósnyegyes előadásában.

A Tisza-Maros torkolatánál magánkezdeményezésre felállított Maros-keresztet adtak át rövid ünnepség keretében április 12-én délután. A Gyergyói-Havasokban eredő, és Szegednél a Tiszába ömlő, 750 km hosszú Maros számtalan településen - többek között - Marosvásárhelyen, Gyulafehérváron, Déván, Aradon, Csanádon és Makón halad keresztül. A folyó Magyarország és Románia „mozgó” államhatára. A középkorban jelentős vízi szállítási útvonal volt, nagy mennyiségű só érkezett rajta Erdélyből Szegedre. A folyó szerepe az utóbbi években kibővült: történelmi-, kulturális- és néprajzi területeket köt össze. Mindezeket szimbolizáló, a hitre és a hazaszeretetre szólító kereszten ez a felirat olvasható: „*Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában*”.

Nemzetiségi Konferenciát rendezett április 10-én a Gál Ferenc Főiskola szarvasi Pedagógiai Kara. Az egyházmegye főiskolájának ez volt a nyolcadik ilyen konferenciája, melyre az idén „Gyökerek és szárnyak” – A hitéleti és nemzetiségi nevelésben címmel került sor a szlovák, román, német nemzetiségi pedagógusképzést és az óvodai, iskolai nevelést folytató pedagógusok számára. A konferenciát a rendezvény fővédnöke, Kiss-Rigó László püspök előadása nyitotta meg, majd Florin Trandafir Vasiloni román és Emil Kuchár szlovák főkonzul után a nemzetiségi szószólók és önkormányzati vezetők köszöntői hangzottak el. A plenáris ülést Kozma Gábor rektor előadása zárta. A délutáni szekciókban nemzetiségek szerinti kerekasztal-beszélgetéseken folytatódott a felsőoktatási és a köznevelési szakemberek tapasztalatcseréje, ahol különösen hangsúlyt kapott a jó gyakorlatok átadása, illetve a nemzetiségek hagyományainak, nyelvük és kulturális értékeik megőrzésének fontossága.

Für Anikó betegsége miatt elmaradt a Dóm Művészeti Szalon április 12-én, este 7 órákor kezdődő művészeti estje. A Szegedi Dóm Látogatóközpontban tervezett előadást egy későbbi időpontban tartják meg.

Nagybőjti zárandoklaton vett részt a közelmúltban a Szent Imre Szakkollégium és a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség közössége Köllő Sándor egyetemi lelkész és Brassó Imre kollégiumi igazgató vezetésével. A zárandokút Máriaradnára, az egyházmegye ősi kegyhelyére vezetett. A bazilikában a zárandoklat résztvevői a szentmisét a húsvéti készület jegyében celebrálták.

A Világunk címmel április 13-án fotókiállítás nyílt a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A tárlat alkotásait Ézsiás Róbert, Farkas András és Havass Zoltán készítette. A kiállítás április 28-ig – hétfő kivételével – naponta 9-17 óráig tekinthető meg.

A petőfitelepi Jézus Szíve Plébánia és a tápéi Szent Mihály Plébánia négynapos vallási, kulturális zárandoklatot szervez Lengyelországba. Az április 29-től május 2-ig tartó közösségi kirándulás részleteiről a 70/309-5502-es telefonszámon lehet érdeklődni.

A kiskundorozsmai Keresztelő Szent János Plébánia autóbuzsós zárandoklatot szervez a csíksomlyói pápai szentmisére. A négy napos zárandoklatra (három éjszaka, félpanziós ellátás, helyi idegenvezetés, 46 ezer forint + 40 lej részvételi díj) van még szabad hely. Érdeklődni a 20/823-2159-es telefonszámon, illetve személyesen Gordos Ferdinánd plébánosnál lehet.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.